

TURCZI ISTVÁN

Üresség

(ELÉGIA AZ ELÉGIÁÉRT)

„És elfelejti majd e test, hogy test”

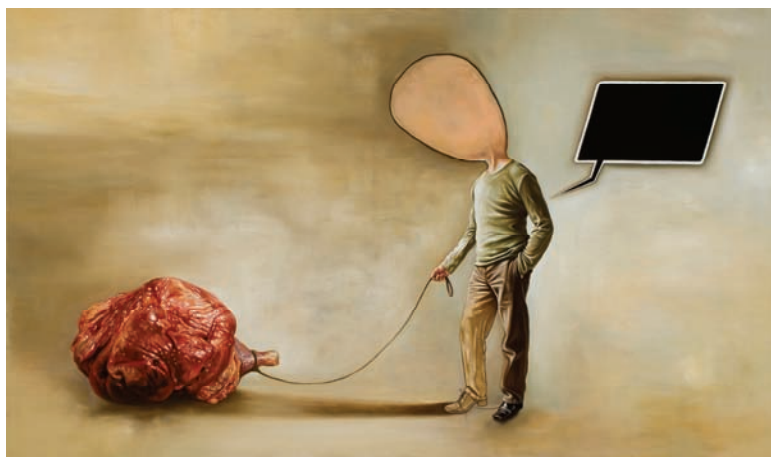
Borbély Szilárd

Harmadik tétel

allegro grave

Egy esőáztatta, festetlen tölgyfaajtó mögött
 laksz, és senki nem tudja címedet.
*Elrejtőzhetsz az éj ráncai közt –
 ám az éj a vándor fecske
 közönyével jön és megy*
 Emelkedik, süllyed,
 ami arra rendeltetett
 Nyílnak és csukódnak a dolgok
Köröskörül mindent leköt a létezés
 A postás akkor is köszön, ha megint
 nincs, megint nincs leveled
 A favágók folyvást káromkodnak
 A polgármester a jóindulatáról biztosít
 Késelnek, lopnak, kéregetnek
 Zajlik az élet, de szó szerint
 A szomszéd házba holland család költözött
 Van temetés és lakodalom -
 a sekrestyés agyvérzést kapott
 Beázott a tető, és potyognak a cserepeim,
 mint a könnyek Az almák férgesek
 a sok eső miatt Méteres a parlagfű
 A falu határában beomlott a löszfal
 A madarak közt sok szó esik a szabadságról
 Szótlanul továbbállnak az évszakok
 Még a kövek is hallgatnak Tántoríthatatlanul
 Megy minden tovább

Hajnal van Hajnal Az én haj
nalom A tekintet lágy ecsetvonás
Jázmin köd, opálos fehérség
Folyékony Éltető Lüktető
Minden szétvált forma lassan
testbe költözik és egyesül
Ugyanott állok, ugyanúgy, ugyanén,
amíg magasbatartott ujjaim fagyos
csillagként szikrázni nem kezdenek
A hangomból semmi sem maradt,
visszapattanó messzi moraj
Sóhajtásom elnyújtott és szisztolés
Mintha most is, mintha mindig
kagylókürtök távoli bűgását hallanám
A csöndé vagyok

BAJBA JUTOTT SZERVEZET HÚSGÖRCSÖT SÉTÁLTAT, 2008, OLAJ, VÁSZON, 70×120 CM